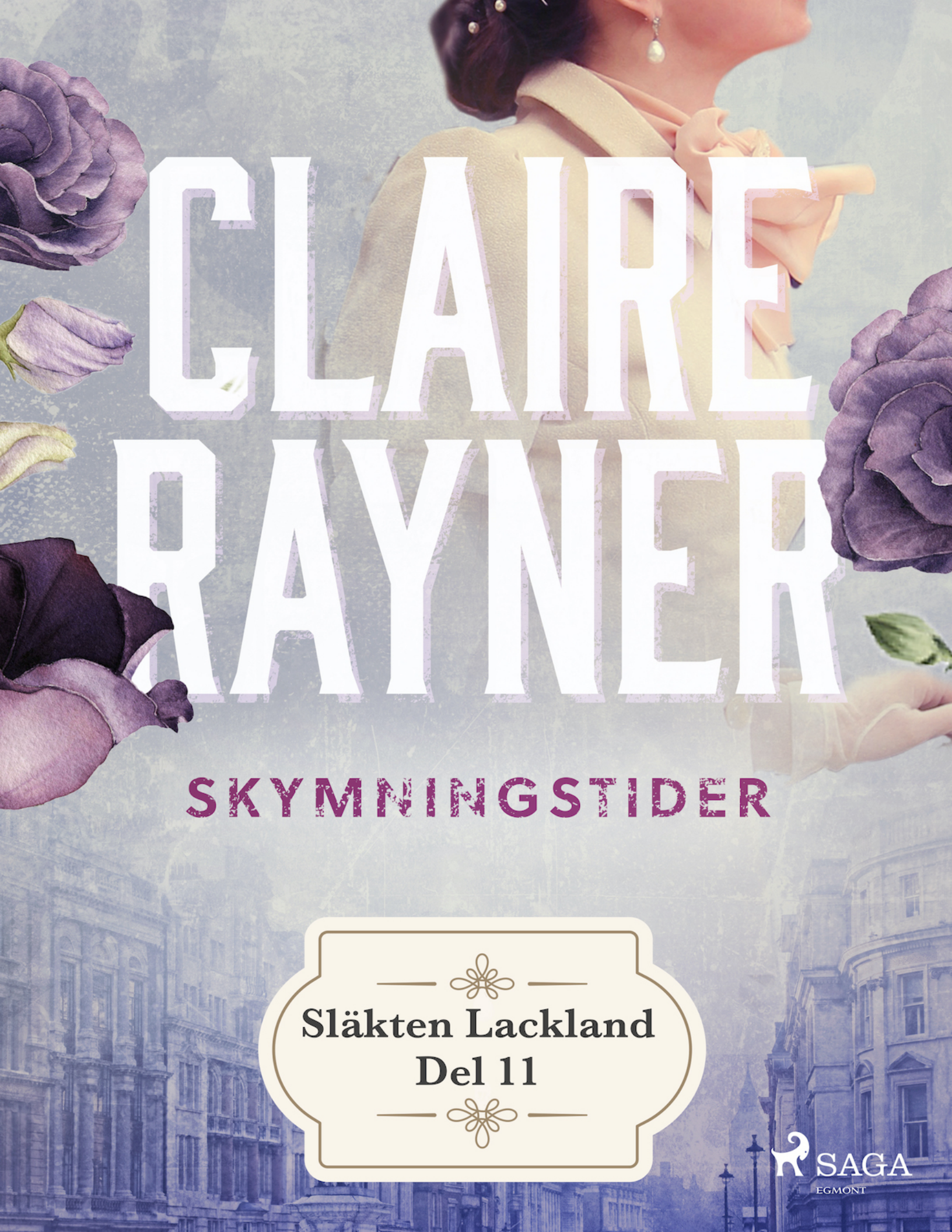
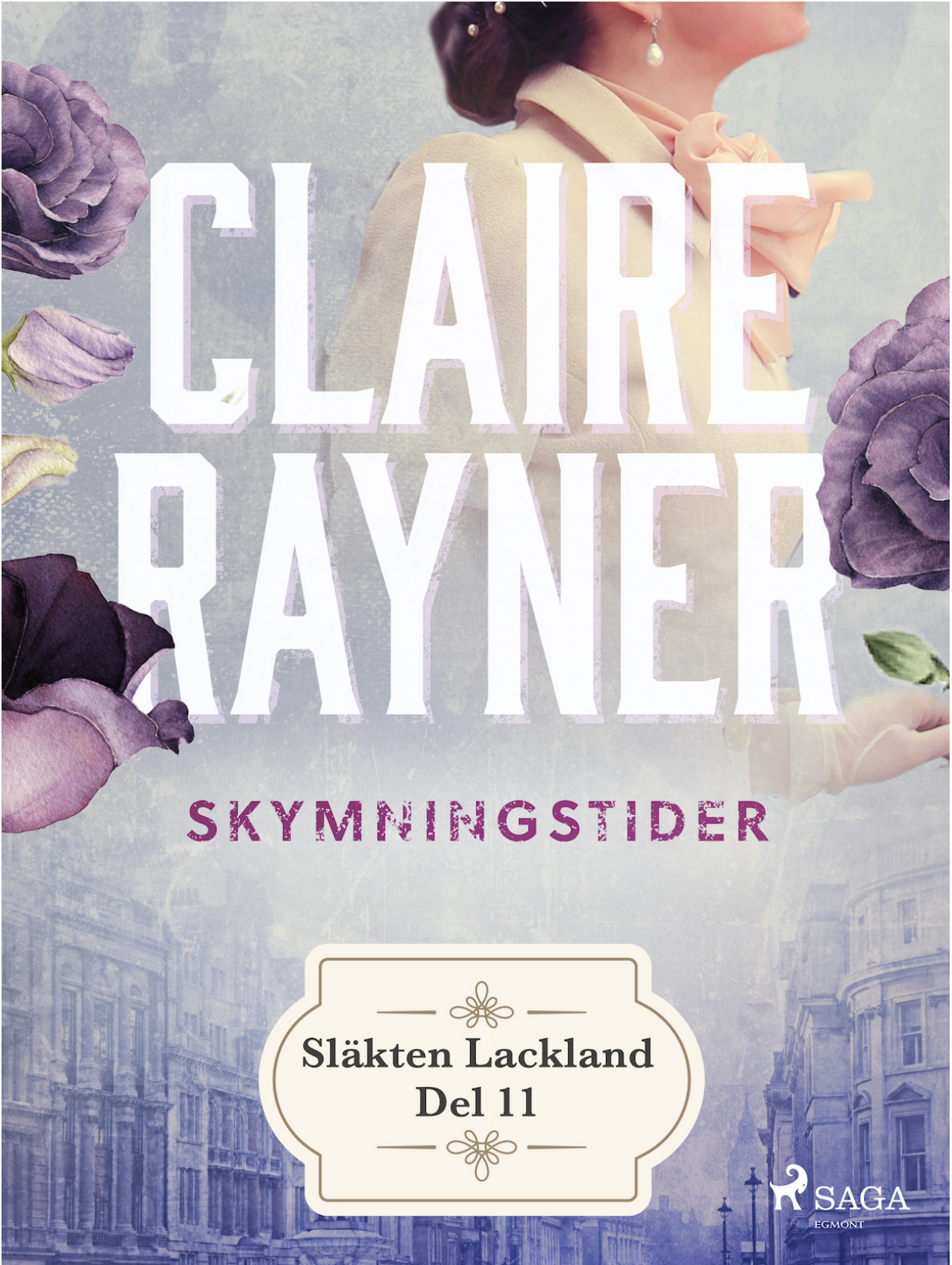

CLAIRE RAYNER

SKYMNINGSTIDER

— — — — —
Slakten Lackland
Del 11
— — — — —

CLAIRE RAYNER

SKYMNINGSTIDER

— —
Släkten Lackland
Del 11
— —

 SAGA
EGMONT

Claire Rayner

SKYMNINGSTIDER

SAGA EGMONT

Skymningstider
är översatt från engelska av Ingrid Berglöf efter
Piccadilly

Copyright © 1987, 2017 Claire Rayner og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711793114

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Till Carole

En fantastisk medarbetare — med tillgivenhet

1

— Min salig mor måste vända sig i sin grav, förkunnade Cecily med den lomhördas ljudliga röst.

Hon kisade upp mot solen som silade ner mellan bladen på det japanska körsbärsträdet under vilket hon satt och suckade.

— En sådan torftig mottagning! Jag tror inte det har förekommit något sådant i släkten sedan ... ja, jag vet inte när!

— Knappast *torftig*, mormor, mumlade Gertrude Croxley och klappade henne på axeln. Jacob har i alla fall bjudit oss allihop, till och med barnen ...

Och hon såg sig om i trädgården på de många uppspelta barnen som sprang och tultade kring fötterna på de vuxna och suckade hon också, men mer av leda än av något annat. Gertrude Croxley var en modern ung kvinna som tyckte att släkten var mördande tråkig. Att vara bjuden enbart för att hon var ett av mormors femton barnbarn och trettiotvå barnbarnsbarn var knappast något som fick en att känna sig som om man var en intressant individ i sig själv.

— Och varför skulle han inte bjuda oss allihop? fräste Cecily. Vi är ju släkt, eller hur? Kära mamma bjöd *alltid* alla

till allting ... Och hon snyftade lätt och torkade sig ganska demonstrativt i ögonen.

Gertrude klappade henne hastigt på axeln igen. I dag gick det inte an att reta upp mormor så att hon fick ett av sina raserianfall. Hon började faktiskt bli mer och mer lik den där gräsliga gamla mormorsmor Phoebe till humöret, men där Phoebe hade varit despotisk var Cecily bara retlig, och Phoebes vredesutbrott hade varit skräckinjagande men Cecilys var bara irriterande.

— Han är säkert lycklig över att ha alla här, mormor, sa hon lugnande. Fast visst har du rätt — det *är* en ganska ovanlig bröllopsmottagning. Men ...

— Men så är det också ett ovanligt bröllop, inte sant?

Rösten bakom dem lät ljus och lite släpig, och Gertrude rynkade pannan innan hon ens vände sig. Hon avskydde sina kusiner Tollemache som spelade så förnäma att man kunde tro att de var minst hertiginnor.

— Jag menar, fortsatte den släpiga rösten, vem skulle väl någonsin ha trott att kusin Jacob skulle låta en av sina älsklingar gifta sig med någon som inte tillhör klanen!

— Men kära du, nöden har ingen lag. Uppriktigt sagt är ju Leah ingen duvunge längre, eller hur? Trettiotvå får jag henne till, och det är gammalt nog att få vilken far som helst att lyckligt ta emot vad som bjuds, tillade Lily, Ethels syster, och log ett litet försmädligt leende mot Gertrude.

Hon slätade till klänningen över sin märkbart gravida mage medan Gertrude rodnade av ilska över gliringen mot att hon själv ännu var ogift vid trettio års ålder.

— Gammal kan man knappast säga att hon är, mumlade hon. Hon har i alla fall fått sig en stilig äkta man, med så vackert lockigt hår. Nu var det hennes tur att ge Lily en

försmädlig blick, för Lilys man var avgjort ful. Han var liten, nästan helt skallig och glasögonprydd.

— Och så har han ju ett så distingerat yrke ...

Nu var det Ethels tur att bli röd, för hennes man förtjänade sitt uppehälle — om än med stor framgång — genom att handla med metallskrot, vilket knappast var någon elegant sysselsättning.

Gertrude klappade sin mormor på axeln igen och gled bort genom trädgården. De fick säga vad de ville om henne, och det visste hon att de skulle passa på tillfället att göra. Alla hennes kusiner var elaka markattor allihop, tänkte hon argt. Hon blängde ursinnigt på alla som stod runt omkring henne på gräsmattan med champagneglas i händerna och önskade att hon var någon annanstans, var som helst utom i trädgården till familjen Landis hus i Golders Green den här heta junieftermiddagen.

Gertrude Croxley var inte den enda gästen som var olustigt medveten om skvallrandet. I skuggan av en rosenpaljé, så långt ifrån dem hon kunde komma, hörde Letty Lackland allt pratet och hatade det. Hon gjorde inget försök att ordna ansiktet till det hövliga leende som ansågs *de rigueur* av alla de andra, lika lite som hon hade brytt sig om att klä sig passande för eftermiddagen. Hon bar en strikt skuren dräkt i tunt blått linne och en platt liten hatt på sned på huvudet. Alla de andra kvinnorna var klädda i de långa svepande pastellfärgade chiffongtoaletter och vidbrättade böljande stråhattar, rikt garnerade med blommor, som alla modetidningarna ansåg vara en lämplig klädsel för sommarbröllop detta nådens år 1934. Men det var de och inte hon som blev lidande på jämförelsen, för hennes dräkt hade sytts av Schiaparelli och hennes hår hade klippts och ondulerats av Anton på Ritz, så hon såg

sval och elegant ut medan de bara verkade varma och utspökade.

Men hon kände sig inte sval. Djupt inom henne sjöd förbittringen, och ju mer hon försökte dämpa den, desto hetare blev den. Det var inte det att hon förebrådde Harry — inte Leah heller vad det anbelangade. Hur kunde det vara någons fel att de där bägge hade blivit så hjälplöst förälskade i varandra? Om någon förtjänade en förebråelse så var det hon själv, för hade hon inte varit dum nog att sammanföra dem? Nu när hon såg bort i trädgården mot gästerna som började samlas förväntansfullt vid altandörrarna från salongen, visslade hon lågt melodin: "Jag vet inte varför jag gjorde det, men det verkade vettigt då". Och hon gjorde en liten grimas åt sin egen dumhet.

Men det var ändå sant, det hade verkat vettigt för ett år sedan att ställa till en bjudning så att hennes brorson som nyss hade kommit från Amerika fick bekanta sig med sina avlägsnare släktingar. Hon hade haft öppet hus hela dagen och fyllt sin eleganta våning i Albany för att han skulle hinna umgås med dem alla, och vad hade hänt? Så snart Jacob och Dora hade kommit med Leah i släptåg hade det varit klippt. Från och med då hade de bägge varit så gott som oskiljaktiga.

— Hör du, när allt kommer omkring, hade Letty strängt påpekat för honom, så var det inte därför din far skickade hit dig. För att avsluta din medicinska utbildning vid släktens eget sjukhus, var det meningen, inte för att förälska dig i din egen kusin.

— Vi är knappast kusiner, faster Letty, hade Harry sagt och lett sitt breda, avväpnande leende. Släktskapen är så avlägsen att den knappt kan räknas, förresten arbetar jag hårt på Nellie, ska du veta! Leah inspirerar mig, ser du.

Doktor Hemmingway säger att jag är den bäste underläkare han har haft sedan han började, och det är Leahs förtjänst. Är hon inte den mest förtjusande varelse du någonsin har sett, faster Letty! Var lycklig för vår skull — vi är så lyckliga själva, men det vore härligt om alla andra också var det.

— Ja, visst är hon förtjusande, hade Letty sagt och lett mot honom, för hon kunde inte motstå hans entusiasm. Och visst är jag lycklig för er skull — fast det är ju det här med ålderskillnaden ...

— Äsch, sa Harry muntert och kysste henne på kinden.

Han drog på sig överrocken inför sin raska promenad bort till Covent Garden och Queen Eleanors sjukhus på Endell Street.

— Det är ju för tusan bara åtta år! Om hon inte bryr sig om den och jag inte bryr mig om den, vem kan då rimligtvis ha någonting att invända?

— Hennes far, hade Letty mumlat, men till tomma luften, för han hade redan visslande försvunnit nerför trappan. Hennes far ...

Och himmel, vad hennes far hade försökt sätta stopp för giftermålet, tänkte hon nu medan hon såg bort mot altandörrarna. Han hade gormat och rasat och opponerat sig och oroat sig för ålderskillnaden nästan lika mycket som för skillnaden i religion.

— Det är att utmana ödet, Letty, det måste du förstå, hade han sagt första gången han kom bort till Albany för att försöka värva hennes hjälp med att hindra giftermålet. Det har ju alltid varit ett problem att vi är så nära släkt med ... icke-judar. Det är en ovanlig situation för en familj som vår, för Dora och mig och barnen, men det är inte vårt fel att mormor Abigail inte var ... Ja, vad kan vi göra? Vi

försöker ha ett gott judiskt hem, vi har uppfostrat barnen till att tänka sig noga för, och se nu vad som händer. Hon går och förälskar sig i en pojke som är hälften så gammal som hon och ...

— Bara åtta år yngre, Jacob — du behöver inte överdriva, hade Letty sagt.

Men han hade slagit dövörat till och malt vidare.

— Och jag undrar just vad hans egen familj tycker! Vad ska din bror säga? Och pojkens mor? Havershams är en aktad släkt i Virginia, har jag förstått, och de lär inte vara gladare för att en av dem gifter sig utanför sin tro än vad vi är.

— Min bäste Jacob, jag har ingen aning om vad de tycker. Och inte bryr jag mig om det heller, för det är faktiskt ingenting som vi har med att göra. De där bägge har bestämt sig för varandra, så du kan lika gärna vara tyst. Det spelar ingen roll vad du än säger. Jag är inte gladare för det än du, om än av andra skäl, men jag har mer förstånd än att jag försöker lägga mig i. Gå nu hem och var nöjd med att du får en präktig och kärleksfull ung man åt din dotter. Han är präktig, vet du. Han är en duktig läkare, har jag hört, och han är ambitiös. Och jag känner honom tillräckligt väl för att veta att han kommer att ta väl hand om henne. Du har dina två andra barn som delar din tro. Jag hörde att din son Gideon ska bli far? Så roligt för er alla ...

Jacob hade gått hem, men kommit tillbaka gång på gång eftersom han först inte hade velat ta henne på orden. Till slut hade han blivit nödsakad att göra det, för Leah och Harry fortsatte helt lugnt att älska varandra. Och när så hans son Gideon hade blivit den stolte fadern till en välskapt son, till stor glädje och upphetsning i familjen som

firade barnets omskärelse med all tillbörlig ritual, hade han äntligen funnit sig i situationen. Hans älskade Leah skulle få gifta sig med en icke-jude som var åtta år yngre än hon, borgerligt eftersom man inte kunde bestämma om vigseln skulle ske i en kyrka eller i en synagoga. Han skulle få lov att fälla sina tårar av besvikelse bäst han kunde liksom hennes mor Dora, även om det tydligen inte var ett lika hårt slag för henne. I tysthet hade hon oroat sig mer för att Leah ännu var ogift än för något annat. Att äntligen få sitt äldsta barn bortgift skulle mer än gottgöra att hon inte fick en judisk svärson.

I andra änden av trädgården blev det nu liv och rörelse, och där stod bruden och brudgummen i dörröppningen, äntligen redo att ägna sig åt sina gäster efter stunden med fotografen. Letty iakttog dem roat medan kvinnorna flockades kring Leah, mycket passande klädd i elfenbensvit chiffong och vidbrättad hatt. Männen dunkade Harry i ryggen och skrattade och retades med honom.

Käre Harry, tänkte Leah medan hon började gå över den breda gräsmattan fram mot huset. Han har bara bott hos mig i ett år, och jag kommer ändå att sakna honom förskräckligt, den förbaskade pojken! Jag skulle ha placerat honom i en egen våning från början i stället för att ta honom hem till mig i Albany, men det verkade så vettigt då — och än en gång kom den lilla glada melodin för henne. "Det verkade vettigt då ..."

Det hade verkat vettigt och det hade också utfallit väl, om hon skulle vara ärlig. Hans gladlynta sällskap hade varit mer än trivsamt, och hon hade tyckt att livet var mycket lättare sedan han kom från Richmond i Virginia, hack i häl på faderns brev om att han var i antågande. Hon hade aldrig dragit riktigt jämnt med sin bror Barty. De hade

skilts som ovänner när han flyttade till Amerika, och hon hade inte sett honom på många herrans år. Hon hade aldrig träffat hans hustru, den förmögna miss Judith Haversham från Arlington. Typiskt Barty att gifta sig rikt, hade hon syrligt tänkt när hon fick höra talas om giftermålet, men hon måste vara sympatisk om man fick döma efter sonen. Han måste ha ärvt mer av henne än namnet, hade hon tänkt efter pojakens ankomst för han hade ingenting av Bartys känslökyla och småaktiga sinnelag.

Jag får inte vara småaktig heller, sa hon sig strängt när hon till sist kom fram till trängseln runt brudparet. Han har varit bra för mig, han har hjälpt mig mycket, och jag måste skiljas från honom så glatt jag kan, hur ensam jag än kommer att bli när han är borta. Hon gick fram mellan leden av män och stod framför honom med händerna löst knäppta och log upp mot honom.

— Nå, doktor Haversham Lackland, hur känns det att vara gift?

— Fantastiskt, faster Letty! Så fort jag såg henne visste jag att detta måste hända, men ändå var jag rädd att det aldrig skulle gå. Men nu är vi gifta, vi är doktor och mrs Lackland junior! Är det inte underbart?

Han böjde sig fram och kramade om henne så att det värkte i revbenen och hon knappt kunde andas.

— Fantastiskt är ordet! lyckades hon få fram när han äntligen släppte henne. Jag önskar dig allt gott, min käre gosse. Har du hört ifrån dina föräldrar?

— Jag fick telegram i morse. De hälsar så gott och vill veta när vi kommer och hälsar på dem. Han skrattade. Fast det är bäst att jag inte svarar på det, va? Titta bara på henne!

Letty vred på huvudet och följde hans blick som sken av lycka. Leah satt på huk mitt i en blomsterrabatt utan att bry sig om att klänningen släpade i marken för att hjälpa ett av småbarnen Tollemache som låg där och sprattlade och gallskrek av ilska. Bakom henne stod två småbarn till och bredvid henne ännu ett som höll i hennes klänning och skrek om och om igen:

— Tant Lee, lek med mig, tant Lee, lek med mig ...

— Hon är tokig i dem! sa Harry ömt och tog inte ögonen ifrån sin nyblivna hustru. Det enda hon talar om är barn, barn, barn — hur många vi ska ha och vad de ska heta och hur vi ska uppfostra dem! Om jag inte visste bättre skulle jag kunna tro att hon gifte sig med mig enbart för min förmåga att ge henne barn. Jag får aldrig henne till Virginia förrän vi har huset fullt ...

— Hon har sannerligen bra hand med barn, sa Letty.

Det vrålande barnet som nu vilade i Leahs famn tystnade äntligen, de andra barnen som hängde henne i kjolarna skrattade och pratade och alla gick bort till tältet längst ner i trädgården för att utfodras med kakor och lemonad.

— Men hon vill säkert vara din hustru lika mycket som hon vill bli mor.

— Visst gör hon det, sa Harry och log brett mot henne igen. Du behöver inte vara orolig, faster Letty. Vi kommer att bli mycket, mycket lyckliga!

— Det är jag säker på, sa hon och vände upp ansiktet och kysste honom.

Han rodnade, för hon var inte den som gärna visade sina känslor öppet. Harry hade alltid tyckt att hans faster Letty var en reserverad person, och han hade i sitt stilla sinne undrat rätt mycket hur hennes förflutna kunde ha tett sig. Att en så stilig, intelligent och framgångsrik kvinna skulle

leva ensam var honom en gåta. Hade det aldrig funnits någon man i hennes liv? Men han hade aldrig frågat och skulle heller aldrig göra det. Det skulle vara påfluet, hur mycket han än tyckte om henne. Inte ens nu på sin bröllopsdag när han kunde tillåta sig en viss frihet, försökte han bryta igenom muren mellan dem.

— Gå nu och rädda henne i alla fall, sa hon och gav honom en liten knuff mot tältet. De där ungarna kommer att ta musten ur henne totalt, och ni har en lång resa framför er. Eller blir ni kvar i London i natt?

Han skrattade igen.

— Ja, på Savoy. Jag vet inte om Lee är trött, men jag är det! Tack för allt faster Letty. Utan dig skulle jag aldrig ha hittat henne.

Han klev i väg över gräsmattan, och hon stod kvar och såg efter honom och kände sig mer övergiven än hon hade trott vara möjligt. Att hon som hade levt ensam så länge skulle vara olycklig för att en brorson hade gift sig, det var ju löjligt! Inte ens när käre gamle farbror Oliver hade dött — ofattbart att det redan var fjorton år sedan — hade hon varit så förtvivlad. Hon hade sört honom förstås, men han hade varit så gammal och trött och hade dött så fridfullt och faktiskt lyckligt att hon inte kunnat känna mer än saknad. Men den här förlusten skar djupare, och hon ruskade irriterat på huvudet åt sig själv.

Och hon vägrade att tänka på att ett av skälen till att hon hade fäst sig så vid pojken var hans utseende. Han var så lik den döde Luke O'Hare med sina breda axlar och sitt tjocka hår, och han hade påmint henne om hur ensamt hennes liv var. Att ha förlorat Luke så som hon hade gjort, och sedan Theo ... När den tanken kom för henne måste hon skratta. Inte hade hon förlorat Theo! Hon hade aldrig

haft honom, så var det med det. Det hade bara varit ett fånigt svärmeri, men det hade i alla fall slutat i vänskap. Och snart skulle han komma till England igen och hälsa på, och det var någonting att se fram emot.

Hon gick utan att säga adjö, utan att vänta till bruden och brudgummen hade klätt om och givit sig av på sin bröllopsresa så som bröllopgäster borde göra. Hon skulle skriva ett tackbrev till Jacob och Dora i morgon, tänkte hon medan hon drog runt startveven på sin lilla bil och den vaknade till liv med en hostning. I morgon, när jag har hämtat mig lite ska jag skriva. Och så ska jag fundera på den där nye manusförfattaren till Gerry Gerards film och höra mig för om filmrättigheterna till den där boken av Priestley som går så bra. Den skulle kunna bli en bra film. Och kanske jag svarar på det där brevet från Katy i morgon.

Och hon körde i väg längs den dammiga West Heath Avenue bort mot Golders Green Road och så småningom närmade hon sig Piccadilly, visslande "Jag vet inte varför jag gjorde det, men det verkade vettigt då ..."

2

Lewis Lackland såg henne gå och var nära att följa efter för att få prata med henne, men så lät han det vara. Hur skulle förresten hon kunna vara till någon hjälp? Hon var visserligen en av Londons framgångsrikaste kvinnor med eget filmbolag och Shaftesburyteatern och allt vad det är, men hon har aldrig haft några barn. Hur ska hon kunna veta hur det är att oroa sig så för sin avkomma att det hänger som ett moln över en varenda dag? Och han kände ett ögonblick ett styng av vrede. Att vid mina år fortfarande gå och oroa sig för dem är ju orimligt! Jag borde få vara en lugn och snäll morfar och farfar, nöjd med att de är vuxna och gifta, men som det nu är ...

Han såg sig om i rummet som var tyst och svalt och måste le lite. Han hade alltid tyckt om sin kusin Jacob och hans lilla rultiga fru Dora, men i sanningens namn var de rätt tråkiga, och det syntes på deras hus. Att över huvud taget bo i Golders Green när de flesta i släkten bodde i Londons fashionabla centrum! Han tänkte ett ögonblick på sitt eget eleganta vita hus vid Leinster Terrace nära Hyde Park. Men Jacob hade ju aldrig brytt sig om elegans, bara om sin familj och sin religion, och det hade han också sagt till Lewis när han köpte det här huset för tjugo år sedan.

— Det här passar oss förträffligt, hade han sagt helt förnöjt. Det är bara en kort promenad från Hampstead Heath där barnen kan leka och fylla lungorna med Guds rena luft, och synagogan ligger också inom bekvämt gångavstånd. Här finns andra trevliga judiska barn i närheten som de kan leka med, och se bara vilket vackert hus det är!

Och han hade visat på det varmröda teglet och de gedigna takpannorna, det stora burspråksfönstret i salongen och den ekboaserade hallen, kakelgolvet i köket och centralvärmen och hade pôst av stolthet.

Allting i Jacobs värld hade tyckts så perfekt då, mindes Lewis nu när han lämnade matsalen för att gå ut i trädgården till Miriam. Han hade sitt trivsamma hus och sin älskade familj och sin fasta tro. Vad har jag? Tre barn, och bara ett av dem ger mig någon sinnesfrid. Han tänkte på Max och log igen, den här gången med glädje. Käre Max, han var den bästa son en man kunde ha.

Men när han kom ut på terrassen och såg Jacob stå där och dystert stirra på sin dotter som klängde sig fast vid sin nyförvärvade äkta mans arm och dyrkande såg upp på honom, så skämdes han över sina ogina tankar. Stackars gamle Jacob, var fanns nu hans trivsel och hans fasta grund? Trots sina allvarliga försök att trygga barnens framtid, hans val av en respektabel trakt så att de skulle kunna träffa och så småningom gifta sig med sina trosfränder, stod han nu där och var förtvivlad. Vad har jag för rättighet att klaga över min lott? Han gick bort till sin kusin och stack handen under hans arm, och de båda männen stod där tysta och förstod varandra utan ord.

— Vad säger du om ett glas? sa Jacob efter ett tag. Nej, inte det där de serverar nere i tältet. Den där förbannade

champagnen är mest som lemonad, tycker jag. Jag har en god konjak inne i mitt arbetsrum.

— Hyggligt av dig, Jacob, men jag letade efter Johanna. Jag trodde att hon var där inne, men jag kan inte hitta henne. Hon måste ha gått ut igen ... Och Lewis såg sig omkring i vimlet efter sin dotters slanka gestalt och mörka huvud.

— Döttrar! sa Jacob bittert. Ställer alltid till bekymmer för en. Kom och ta dig ett glas, det gör dig mer nytta än att gå och oroa sig för din flicka. Hon klarar sig. Hon är så illa tvungen, inte sant? Liksom min Leah ... Och han stirrade ut i trädgården igen.

— Visst gör Leah det, sa Lewis med värme. Visst klarar hon sig bra. Harry är en präktig ung man, vet du och tänkte: Inte som Jonty Collingbourne, fan ta honom. Harry kommer att ta väl hand om din Leah, det är jag säker på, fortsatte han.

— Är du? sa Jacob och sneglade på honom. Det trodde du väl om den där lorden *din* flicka gifte sig med, va?

Och han knyckte med huvudet bort mot rosenspaljén längst ner i trädgården. Lewis följde hans blick och såg lord Collingbourne stå mycket tätt intill en söt flicka i en lång vit klänning som smet åt kring den unga kroppen på ett mycket avslöjande sätt. Han mumlade någonting i örat på henne som fick henne att fnittra och rodna.

— Åh, jag vet, Lewis, sa Jacob. Det gör tyvärr varenda människa, De talar om hans snedsprång i hela London — det står till och med i tidningarna, i de där skvallerspaltarna som tjänarna läser. Det är ingen hemlighet, gamle vän. Kom, så tar vi oss det där glaset, för Guds skull. Vi behöver det bägge två. Döttrar!

Och han tog Lewis om armbågen och halvt ledde, halvt drog honom mot altandörrarna. Och efter ett sista ögonkast ner mot Jonty lät sig Lewis ledas därifrån. Det var inte mycket annat han kunde göra.

Johanna kunde också se Jonty, men hon försökte låta bli att titta åt det hållet. Hon satt i skuggan av det japanska körsbärsträdet tillsammans med sin brorson Andrew som låg i gräset vid hennes fötter och försökte mota in en skalbagge i en tändsticksask. Hon sa sig att det ingenting betydde, ingenting alls. Han var bara artig mot en av bröllopgästerna. Att prata med folk som man knappt kände var sådant man gjorde på bröllop ... Men måste det alltid vara de sötaste flickorna han pratar med, och måste han alltid stå så tätt intill dem och säga saker som får dem att rodna? sa en röst inom henne. Måste det alltid vara så här, så att jag får gråten i halsen?

— Jag har honom! ropade Andrew och sköt fort igen tändsticksasken. Nu kan jag lägga honom i Davids säng i kväll. Då leder jag! Han lade en mask i min, men skalbaggar är värre, för de kan kila omkring och klias. Du talar väl inte om det för honom, faster Jo? Det är en hemlighet. Det är min tur, ser du. Han gjorde det med mig först.

— Jag ska ingenting säga, raring, sa Johanna och rufsade om honom i håret.

Han var en bred och kraftig liten pojke, kort för sina åtta år men robust och lika fyrkantig i ansiktet som sin far. Han var inte vacker, men ingen kunde vänta sig att Max och Emilias barn skulle bli vackra. Hur trevliga de än var bägge två såg ingen av dem särskilt bra ut, framför allt inte Emilia, men de var gladlynta och intelligenta och rara. Och

hon lät ögonen glida bort igen till den plats där hennes man hade stått och pratat med den söta flickan i vitt. Jonty ser bra ut, ska gudarna veta, så bra att det värker i en, men rar? När hon såg att det inte stod några där borta längre steg tårarna upp i de redan rödgråtna ögonen och hotade att rinna över.

Andrew gav henne ett vagt leende och gick bort till sin mor som satt på terrassen och fläktade sig och stirrade på ingenting särskilt. Det var skönt att ha tid att bara sitta, tänkte Emilia lojt. Att bara sitta och inte tänka eller göra någonting utom att känna solen i nacken och titta på barnen där de lekte. Snart skulle de få lov att gå. Max hade en patient klockan sju trots att det var lördag, och hon hade lovat bli klar med renskrivningen av hans nya bok till slutet av månaden och var knappt halvvägs igenom den, så hon skulle bli sittande med den till långt fram på kvällen. Inte för att hon hade något emot det, långt därifrån. Att få syssla med Max praktik och Max böcker och papper och Max hem och Max barn var det enda Emilia ville få ut av livet. Hon var fullkomligt lycklig, men ändå var det skönt att sitta här i solen och fläkta sig och andas in doften av rosor, nertrampat gräs, gräddbakelser, champagne och cigarrer ...

— Faster Jo gråter igen, sa Andrew nytert när han kom fram till henne. Mamma, jag har en skalbagge här, men du får inte tala om det för någon, särskilt inte för David, för det är min hemlighet. Den heter Greta Garbo, och är så vacker!

— Gråter ... O kära nån, sa Emilia och såg sig omkring efter sin svägerska. Var är hon?

— Under det där trädet. Fast nu har hon nog slutat. Hon gråter mycket, tycker jag. Varför gråter stora människor,

mamma? Du gör inte det.

— Nej, det gör jag inte, sa Emilia och log mot honom. Inte ofta i alla fall. Gå och leta rätt på farmor åt mig, är du snäll. Hon är nog i tältet.

Och Andrew skuttade lydigt i väg över gräset medan Emilia tittade på Johanna som var knappt synlig under körsbärsträdet och kände den gamla välbekanta irritationen stiga upp igen.

Varför ska hon vara en sådan mes! tänkte hon argt. Det är ju det sista som kan få Jonty att ta reson. Han blir bara mer och mer självisk och svårhanterlig, medan hon blir allt ynkeligare. Om hon ändå ville riva i med honom någon gång! Emilia ruskade på huvudet och reste sig. Det var faktiskt onödigt att störa svärmor Miriam och be henne gå och trösta sin gråtande dotter. Jag talar med Johanna själv, tänkte hon och stegade i väg över gräset mot henne. Jag skulle kunna slå ihjäl min förbaskade bror, tänkte hon ursinnigt. Ibland skulle jag faktiskt kunna slå ihjäl honom ...

— Kan inte påstå att jag gillar utvecklingen, sa Henry igen. Kan inte påstå att jag gillar den alls. Du håller säkert med mig, min pojke.

— Hm? sa Peter och drog ner hatten djupare över ögonen.

Han hade tyckt att han var så listig när han letade upp det här lugna stället bakom buskaget med en rustik bänk där han kunde sträcka ut sina långa ben. Tydligen hade han inte varit så listig ändå, om Leahs tråkigaste farbror kunde hitta honom så lätt.

— Den här karln Mosley och den där historien i fredags, eller vad säger du?

— Jag vet inte riktigt vad ni menar, sir.

Peter fann sig i det oundvikliga och satte sig upp, och prompt slog sig den fete Henry Landis ner bredvid honom, redo för en långgrandig utläggning.

— Jo, den här fascisttypen Oswald Mosley höll ett massmöte på Olympia i veckan. Där myllrade det av svartskjortor, du måste ha hört talas om det!

— Jag tror jag hörde någonting om det, sa Peter. Men jag har så nyss kommit hem. Jag var i Frankrike till i går för att ordna med ett skådespelarkontrakt. Vi ska just börja repetera en ny pjäs, det gör att jag glömmer allt annat. Jag tror inte jag har läst en tidning på fjorton dagar. Han log lojt mot Henrys svettiga röda ansikte. Upprörande, det vet jag. Men teatermänniskor blir nog gärna lite enkelspåriga.

— Ja, kanske det, sa Henry ogillande. Inte för att miss Lackland är sådan. Du känner henne, va? Hon har någonting med teater att göra. Märklig flicka, mycket märklig. Jag pratade med henne för en stund sedan, och hon var mycket intelligent, väl insatt i politik — för att vara fruntimmer.

Den här gången skrattade Peter högt.

— Om jag känner Letty? Jag skulle tro det. Hon är min chef.

— Din chef?! Henrys ögonbryn for i höjden.

— Min arbetsgivare, sir. Hon är Produktions AB Ladan, och det betyder teater lika väl som film. Jag regisserar ofta åt henne. Den här nya pjäsen som jag sätter upp är på hennes Shaftesburyteater ...

— Ja, ja, det må så vara, sa Henry och satte sig bekvämare till rätta på bänken. Men som jag sa, det är en tråkig historia med den här karln Mosley. Han sätter en massa skadliga griller i huvudet på folk, mycket skadliga.

Antisemitism och sådant där ... Och han sneglade på Peter och nickade energiskt. Antisemiter är vad de är, han och hans vidriga svartskjortor. Det är synd och skam, och det kommer att leda till tråkigheter — framför allt nu när den där Hitler börjar väsnas i Tyskland. Det kommer att leda till tråkigheter för oss allihop ...

Och Peter, som hade öppnat munnen för att svara något banalt såg på den gamle mannen, märkte skräcken i hans ögon och förblev tyst.

Han hade aldrig varit särskilt intresserad av politik. Teatern var det som betydde något för honom, och den hade — i varje fall fram till de senaste månaderna — uppfyllt alla hans tankar och krävt all hans energi. Men ändå kunde han inte undgå att vara medveten om de vaga rykten som kom från Tyskland, och nu sa han försiktigt:

— Ja, sir, jag håller med. Det är sannerligen en tråkig historia. Men jag tror inte att vi egentligen behöver oroa oss för någon fascism här, vet ni. Vi är på det hela taget inte en nation som låter sig ryckas med av demagoger. Vi är för lata och för trilska.

— Jag önskar att jag var lika säker på det som du, sa Henry och skakade på huvudet. Förresten är det inte bara England jag tänker på. Vi har släkt i Tyskland, i München. Min svägerskas kusin och hans fru — Otto och Lise, förtjusande människor, jag känner dem väl — de har ett konstgalleri där. Mycket välrenommerat, sägs det. Moderna saker, de där kubisterna, och inte i min smak men det går bra. Hur ska det gå för dem, som det nu ser ut att bli? Det är oroande, min pojke.

— Visst är det det, sa Peter och reste sig.

Det var inte mycket han kunde säga till tröst, och han tänkte syrligt på Letty och såg för sin inre syn hur hon

lyssnade och artigt nickade så att den gamle mannen imponerades av hennes politiska vetande och önskade att han kunde vara som hon. Men det var nu inte hans sätt, så han sa bara glatt:

— Men i dag är det ju fest, och vi får inte fördärva den med att oroa oss för sådant som vi inte kan ändra på. Kom nu och drick ett glas och skåla med brudparet!

— Hm, sa Henry och reste sig också. Det är just det som är felet. Alla säger att det inte går att ändra på, så de gör ingenting. Om folk bara ville få upp ögonen nu för vad det är som pågår, så skulle vi kunna hinna ändra på det. Som det nu är kommer vi en vacker dag att upptäcka att det är för sent och önskar att vi hade gjort något åt det i tid ...

Men han följde muttrande med Peter tillbaka ut på gräsmattan och tog emot det glas champagne som Peter hämtade åt honom från tältet.

Det tog Peter tio minuter att slippa ifrån Henrys ängsliga muttrande, men till sist lyckades han lämpa över honom på dennes kusin Sam Henriques. Det var en gladlynt man i femtioårsåldern som var lika mager som Henry var fet och gärna ville prata affärer, för de två familjerna hade båda del i slakten Henriques apotekskedja.

Så Peter kunde fly, vilket han gjorde så fort han kunde — och hamnade öga mot öga med sin mor.

— Peter, älskling, jag har letat överallt efter dig, sa Miriam och log så att den mjuka hakan försvann in i det rosiga hullet kring halsen.

Vid femtionio års ålder hade Miriam blivit tjock. Den älskliga knubbigheten som hade fångslat Lewis Lackland så för snart fyrtio år sedan hade gått över i en korpulens som uppenbart skulle vara livet ut. När Peter fick se henne log han förtjust och stack handen under hennes armbåge.

— Vet du, mamma, du blir mer och mer lik det där porträttet av gammelmormor Abigail för var gång jag ser dig! Det som brukade hänga i hallen vid Leinster Terrace.

— Och fortfarande hänger där, vilket du mycket väl skulle veta om du kom hem lite oftare, din rackare, sa Miriam ömt och ställde sig på tå för att komma åt att kyssa sitt längsta barn. Jag ser dig aldrig nu för tiden!

— Jag har varit utomlands, mamma, det vet du. Jag sa ju att jag skulle resa bort och ...

— Gjorde du? Det minns jag inte!

— Du blir vimsigare och vimsigare, sa Peter. Du hör bara inte på sådant som du inte vill höra. Och du vill aldrig höra något om mina resor. Om du fick råda skulle jag fortfarande sitta i kortbyxor uppe i det gamla skolrummet och sortera mina fiskegrejor.

— Om jag fick råda, skulle du ha slagit dig till ro med en rar fru och ett par småbarn, sa Miriam prompt. Har du sett någon här som du tycker om? Här finns massor av söta flickor och ...

— Så du är inte så vimsig i alla fall! sa Peter i lätt ton och kysste henne på den lena runda kinden. Du är sannerligen enastående envis! Jag har ju sagt otaliga gånger att jag inte har lust att gifta mig. Jag har för mycket att göra för att tänka på det än.

Miriam nästan fnös.

— Försök inte med mig, Peter Lackland! Jag var med när du föddes, glöm inte det, och du är trettiotre. Det är hög tid att du gifter dig. Det tycker din far med. Han oroar sig jämt för att du är ensam. Låt mig nu presentera dig för en så förtjusande flicka som ...

— Absolut inte. Jag vägrar att så mycket som tala med någon som du väljer ut åt mig, hur förtjusande hon än är.

Ni får tåla er, bägge två, och nöja er med de barnbarn ni har. Titta, där borta är unge Jolly, grinig som vanligt — gå och dalta med honom och låt mig vara i fred.

— Jag var så hoppfull ett tag.

Miriam brydde sig inte om Jolly som hade kommit fram till dem som svar på Peters vinkande hand.

— Sist jag såg dig i april var du på så konstigt humör att jag tänkte: Äntligen! Peter är kär! Jag kände igen symtomen ...

— Och du hade fel!

Peter försökte hålla skärpan borta ur tonen, för han höll så innerligt av henne och ville inte såra henne, men nu var han irriterad och det var svårt att dölja det. — Här har vi nu Jolly! Har du roligt, min gubbe lille? Trevligt bröllop, va?

— Jag har tråkigt! förkunnade Jolly så högt att hans mormor generat hyssjade åt honom. Det *är* tråkigt när folk bara står och pratar och gör sig till!

— Vem är det som gör sig till? frågade Peter roat.

Jolly blängde argt omkring sig.

— Claudia till att börja med. Hon åbakar sig som om det var hon som var bruden och inte alls kusin Leah! Hon är bara tolv, bara två år äldre än jag, men man skulle kunna tro att hon var hemskt gammal som hon går på — minst trettio!

— Där hör du, Peter! Trettio är *hemskt* gammalt, skrattade Miriam. Nej, jag lovar, jag ska inte säga ett ord till, raring. Och hon fortsatte till Jolly: Kom så går vi och letar rätt på unga Claudia och ser vad vi kan göra åt det där åbakandet.

Och med en blick över axeln på Peter gick hon ifrån honom, och han stirrade tankfullt efter henne.

Listig som en räv, tänkte han, inte alls så vimsig som hon låtsas. Han drog djupt efter andan och vände sig om för att gå. Han hade gjort allt som rimligtvis kunde förväntas av honom. Han hade beskedligt infunnit sig här, sällat sig till slakten, och nu fick det räcka. Tillbaka till London, till den lilla stökiga våningen ovanför matvaruaffären på Beak Street, det var nästa steg ...

— Peter! Du tänkte väl inte gå utan att säga adjö till oss?

Rösten fick det att strama och hetta i nacken, och han måste stå stilla ett tag och ordna anletsdragen innan han vände sig om för att svara. När han gjorde det var han sitt vanliga obesvärade och gemytliga jag. Jag borde vara skådespelare och inte regissör, tänkte han. Jag börjar bli förbaskat bra på det här.

— Ser man på! Minsann är det inte bruden i egen hög person. Lilla vän, har någon brytt sig om att tala om för dig att du faktiskt är ganska snygg?

Hon gjorde en liten skälmsk grimas åt honom, och det krävdes all självbehärskning han kunde uppbjuda för att hålla ansiktet i styr. Hon hade en så charmfull rynka över näsan och så skrattlystet kysande ögon att han knappt kunde hålla händerna ifrån henne.

— Tja, ett par stycken har nämnt det, sa hon och fladdrade låtsat blygsamt med ögonfransarna. Men det blir så långtråkigt att alltid höra det från samma personer. Det är mycket trevligare när andra ger en komplimanger — Harry, älskling, här står Peter och flirtar å det skamlösaste med mig! Ger mig de mest upprörande komplimanger!

— Gör han det?

Harry hade kommit fram bakom henne och lade nu båda armarna om henne så att hon vilade huvudet mot hans

bröst. De såg så lyckliga ut att Peter hade kunnat gråta av värken i hjärtat.

— Och vad säger han som är så upprörande?

— Han säger att jag är ganska snygg.

— Men kära du, vilket överdåd! Är det då ingen hejd på den här unge mannens lovord! Jag får lov att se upp, det märker jag, om Peter tänker fortsätta på det viset! Även den dygdigaste av hustrur måste bli förledd av en så silverklingande och honungsljuv röst ... Äsch, Peter, jag kan inte hålla på längre! Hon *är* faktiskt ganska snygg, inte sant?

Och han tryckte henne hårdare intill sig och böjde ner huvudet för att kyssa hennes hals.

— Har jag inte haft tur? Önska oss nu allt gott och lova att du kommer och äter middag hos oss så fort vi är hemma igen från Baden-Baden.

— Om jag är i London så är det klart att jag gör det, sa Peter. Baden-Baden? Det låter inte särskilt romantiskt som mål för en bröllopsresa.

— Där ser du, Harry! skrattade Leah. Jag sa det med, men kan du tänka dig, Peter, han sa att vi skulle dit därför att en framstående specialist i sådan där endo ... vad-det-nu-heter är där samtidigt, och Harry vill träffa honom. Vad ger du mig för det? Vem har någonsin hört talas om att kombinera smekmånad med arbete?

— Jag vill ha det bästa av två världar, sa Harry och blinkade åt Peter. Vem vill inte det? På det här viset får jag en underbar smekmånad *och* en chans att träffa professor Aseheim. Du vet vem jag menar ... han samarbetar med Zondek och ... Nej, du kan förstås inte känna till det där. Men han har glömt mer om endokrinologi än de flesta inom

det gebitet någonsin har lärt sig. Jag skulle väl ändå inte kunna försitta det tillfället?

Han vände på Leah så att han kunde se henne in i ögonen.

— Älskling, du misstycker inte, va?

— Nej, din dumsnut, naturligtvis gör jag inte det, sa hon med den där lilla bedårande minen igen. Den här gången kysste Harry henne på munnen.

— Jag känner igen en slutscen när jag ser den, sa Peter så obekymrat han kunde. Adjö med er och lycka till! Ha det så trevligt på bröllopsresan!

Och han gick in i huset och ut igen det fortaste han kunde och hoppades att ingen skulle märka hur hans händer skakade.

Vilken helvetes otur jag har, tänkte han ursinnigt medan han halvsprang nerför backen mot stationen. Vilken helvetes otur. Jag väntar tills jag är över trettio med att förälska mig för första gången, och då går jag och faller för en flicka som är upp över öronen kär i en annan. Tala om att välja fel!